

Original: engleski

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJU BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: Ognjenović

Ime: Mirko Ime oca: Vasilij

Nadimak: Spol: muški

Datum rođenja: 16. studenoga 1921. Mjesto rođenja: Kakanj

Nacionalnost: Srbin Vjeroispovijest: pravoslavac

Jezik/jezici koje govori: srpski i hrvatski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuju od navedenih): hrvatski

Jezici korišteni u toku razgovora: engleski i hrvatski

Trenutno zanimanje: nezaposlen Prijašnje: poljoprivrednik

Datum(i) razgovora: 23. siječnja 1999. i 24. siječnja 1999.

Razgovor(e) vodili: Robert Casey Prevodilac: Andrea Čačić

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Robert Casey, Andrea Čačić, Mirko Ognjenović

Potpis: /potpisano/

IZJAVA SVJEDOKA

Roden sam u Kaknju 21. studenoga 1921., gdje sam živio s majkom Martom Ognjenović, djevojačko prezime Čakić, i ocem Vasilijem Ognjenovićem. Bio sam najstarije dijete u obitelji, a imao sam brata i tri sestre koji kasnije su rođeni. Živjeli smo svi zajedno u obiteljskoj kući u Kaknju. Moj brat je umro kad je imao 24 godine. To je bilo nakon što su ga pretukli njemački vojnici. Zvao se Dušan Ognjenović. Vojnici su ga prestukli u kolovozu 1943., kad je imao samo četrnaest godina. Od tog premlaćivanja umro je deset godina kasnije, od posljedica nanesenih ozljeda. Imao je ozljede na glavi koje su mu nanijeli vojnici. Vojnici su mojeg brata vidjeli kad je radio u polju pokraj naše obiteljske kuće. Mojeg oca ubila je talijanska vojska 1943. On je otišao u selo Skradin na obali da bi samljeo nešto pšenice, a vojnici su ga optužili da je partizan, što on nije bio. Kasnije mi je rečeno da je umro nakon što ga je pregazilo vojno vozilo.

Moja majka je umrla 1975. prirodnom smrću, a moje tri sestre su se poudale i preselile u sela u kojima su njihovi supruzi imali kuće. Ja sam se oženio 1946. Mandom Ognjenović. To je također njeno djevojačko prezime.

Obvezni vojni rok morao sam odslužiti u JNA od 1946. do 1949., uključujući tu godinu. Prvih osamnaest mjeseci bio sam u Tuzli u Bosni, a ostalo vrijeme sam proveo u Beogradu. To je bio jedini puta da sam bio u nekoj vojsci. Dok sam bio u vojsci, moja supruga je boravila u Kaknju. Ja još uvijek primam malu mirovinu, zbog toga što mi je otac poginuo u Drugom svjetskom ratu. U istom ratu poginuo je i moj ujak. U to vrijeme je u mojoj zemlji bio takav sustav.

Nikada nisam išao u školu, međutim, ja sam samouk i znam čitati i pisati. Još kao malo dijete sam naučio brinuti se za ovce moje obitelji i za naše usjeve. Imali smo vinograde i stabla maslina i pravili smo maslinovo ulje i vino za prodaju. Prodavali smo i ovce da bismo nešto zaradili.

Kod kuće smo imali radio i početkom kolovoza 1995. čuo sam na radiju da je Hrvatska vojska napala Krajinu. Moje selo nalazi se četrdesetak kilometara od Knina, u općini Knin. Kakanj se nalazi između Knina i Šibenika i prije rata u selu je bilo šezdesetak kuća. Rekao bih da je prije Oluje u mojem selu živjelo oko dvjesta i pedeset ljudi. Dana 4. ili 5. kolovoza 1995. čuo sam zvuk granatiranja koji je dolazio iz smjera Knina. Možda je bilo i oba dana. Dan prije ulaska Hrvatske vojske u moje selo nekoliko granata palo je i na moje selo. Sjećam se da poslije 5. kolovoza 1995. nismo imali struje u selu, ali ne znam zašto je i kako presječen dovod struje. Nakon što se čulo granatiranje Knina i nakon što su granate pale na moje selo, ljudi su se uspaničili. Neki su odlazili i sakrili se u šumu. Zatim je većina njih odlučila otići i pokušati naći utočište. Neki ljudi su otišli traktorima, a neki su automobilima. Mnogo ljudi otišlo je samo u onome što su nosili na sebi, jer su mislili da će se vratiti. Nakon što su oni otišli iz sela, ostalo je samo deset ljudi.

Imena ljudi koji su ostali kao i ja su sljedeća :

1. Radoslav Ognjenović, sin Petra, rođen 1908.
2. Uroš Ognjenović, sin Mirka, rođen 1928.
3. Ljubica Ognjenović, kćerka Ivana, rođena 1910.
4. Ljubica Ognjenović, kćerka Pilipa, rođena 1910.

5. Uroš Šarić, sin Tanasija, rođen 1920.
6. Vojin Šarić, sin Tanasija, rođen 1911.
7. Dušan Šarić, sin Radoslava, rođen 1921.
8. Danica Šarić, kćerka Vida, rođena 1936.
9. Rajko Gajica, sin Bože, rođen 1932.

U svojem sam selu ostao samo zato što se moja supruga nalazila u bolnici u Kninu, jer joj je puknuo čir u želucu. U bolnicu je primljena 25. srpnja 1995. Moja supruga kasnije je prebačena u srednju školu u Kninu, zajedno s ostalim pacijentima iz bolnice.

Ljudi koji su ostali u selu, boravili su u svojim kućama i hranili su svoje životinje i brinuli se za njih. Tada sam imao pedeset ovaca i dvije krave. Mogu reći da niti jedna kuća nije bila oštećena do ulaska Hrvatske vojske u selo.

U subotu, odmah nakon granatiranja Knina, u selo je stigla Hrvatska vojska. Bilo je veče, ali se još uvijek vidjelo. Čuo sam ih kako dolaze cestom iz smjera Šibenika. Čuo sam zvuk tenkova i njihove bučne glasove. Vidio sam tenk i vojnike na udaljenosti od nekih tristo metara. Nalazili su se u polju na rubnom dijelu mojeg sela. Nisam ih dovoljno jasno vidio da bih raspoznao kojem dijelu Hrvatske vojske pripadaju. Nisam vidio da je se netko od ljudi iz mojeg sela otišao sakriti od Hrvatske vojske.

Zatim sam vidio da je zapaljena kuća Marka Ognjenovića. To sam jasno vidio s mjesta na kojem sam se skrivao, u prednjem dvorištu moje kuće. Prije nego što je Markova kuća počela gorjeti, nisam čuo nikakvu eksploziju. Prije nego što je počela gorjeti vidio sam petoricu ili šestoricu vojnika u blizini Markove kuće. Nakon što je plamen zahvatio kuću, vojnici su se počeli udaljavati. Ne znam kako je vatra zapaljena. S mjesta na kojem sam se skrivao u dvorištu također sam vidio da su zapaljena tri stoga sijena Nikole Ognjenovića. Ti stogovi nalazili su se pedesetak metala od Markove kuće. Iste vojnike koji su bili pokraj Markove kuće vidio sam kako idu prema stogovima, ali nisam vidio da su ih oni zapalili. Markova kuća gorjela je prije stogova.

Markova kuća nalazila se oko trista i pedeset metara od mjesta na kojem sam se skrivao u grmlju u mojem prednjem dvorištu. Imao sam dobar pogled na Markovu kuću i mogao sam jasno vidjeti vojnike u njenoj blizini. Također sam imao dobar pogled na Nikoline stogove. Rekao bih da dobro vidim. Čuo sam ih kako pjevaju pjesme Hrvatske vojske, a bilo je i dosta vike i smijeha. Znam da se radi o pjesmama Hrvatske vojske, ali ne znam kako se one zovu. Čuo sam i zvuk pucnjave iz pušaka, ali nisam vidio vojnike koji su pucali. Tada je još uvijek bilo svijetlo, pa sam ostao skriven u mojem dvorištu sve do mraka. Zatim sam se otišao sakriti u svoj šljivik, stotinjak metara dalje od moje kuće. Čuo sam ih kako pjevaju i zvučalo je kao da imaju zabavu u selu.

Negdje iza ponoći, čuo sam, kako mi se činilo, da Hrvatska vojska odlazi iz sela. Znam da je još bio mrak. U voćnjaku sam ostao dok se nije počelo daniti. Zatim sam pažljivo otišao do moje kuće kako bih bio siguran da u selu više nema vojnika. Pregledao sam svoju kuću i vidio da ništa nije uništeno niti ukradeno. Zatim sam vidio Uroša Ognjenovića i mi smo krenuli kroz selo da vidimo što se dogodilo. Bilo je mnogo kuća s razbijenim prozorima i vratima. Na cesti je također bilo komadića

šunke i druge hrane. Na cesti sam vidio tri ubijena psa. Također sam vidio jednu ubijenu ovcu, a kasnije sam u poljima vidio još ubijenih ovaca. Vidio sam da je provaljeno u dvije trgovine u selu i da su ukradeni hrana i piće. Na cesti je bilo mnogo konzervi koje su bile prazne ili djelomično upotrebljene, a mislim da su uzete iz trgovine.

Provjerili smo kuće preostalih osmoro ljudi koji su ostali u selu i vidjeli smo da su svi dobro. Rekli su da su se također sakrili kako ih ne bi pronašla Hrvatska vojska. Zatim sam vidio da je staja Dragana Šarića spaljena do temelja. Potom smo Uroš i ja krenuli po cijelom selu puštajući različite životinje na slobodu. Otvorili smo vrata i zgrade kako bismo pustili životinje. Također smo ubili tri ili četiri psa za koje smo znali da su opasni. Koristili smo se štapom kojim smo ih udarali i ubijali.

Svi ljudi koji su ostali u selu međusobno su se dogovarali i svi smo odlučili da nećemo napustiti naše domove i selo, što god nam se dogodilo. Nastavio sam živjeti u svojoj kući, a ostali su boravili u svojim kućama. U ponedjeljak, nakon što je Hrvatska vojska prvi puta stigla u naše selo, rečeno mi je da se neki od njih nalaze negdje u selu. Toga dana ih nisam vidio.

Sljedeći dan bio je utorak, mislim da je bio 8. kolovoza 1995. Oko 09:00 sati ujutro išao sam selom, kad su mi prišla dvojica vojnika. Upitali su me kamo sam krenuo, a ja sam im rekao da idem nahraniti svoje svinje. Ta dvojica vojnika imala su na sebi maskirne vojne uniforme, a na uniformama su imali grb Hrvatske vojske, na rukavima svojih jakna. Imali su automatske puške. Nisam primijetio kojoj brigadi pripadaju. Obojica su imala oko trideset i pet godina. Da ponovno vidim te vojnike, ne bih ih prepoznao. Upitali su me je li automobil u dvorištu Slobodana Ognjenovića moj. Rekao sam im da nije, a oni su me zatim upitali imam li ključeve od automobila. Rekao sam im da nemam. Jedan od njih je rekao da su oni osloboditelji, ali drugi je rekao da su ustaše. On je rekao da je to ime kojim su Srbi nazvali Hrvatsku vojsku. Rekli su kako mi oni osobno ne žele nauditi, međutim, doći će drugi i oni možda neće biti toliko ljubazni. Onaj koji je spomenuo da su ustaše, rekao je da je iz susjednog sela Laškovica. Rekli su mi da brinem za sebe a ne za svoje svinje. Zatim sam otišao, nahranio svinje i onda se vratio kući.

Oko 14:00 sati 9. kolovoza 1995., nalazio sam se u prednjem dvorištu svoje kuće s mojim susjedom Radoslavom Ognjenovićem i mojom tetom Ljubicom Ognjenović, kad sam čuo kako se u blizini zaustavilo vozilo. Zatim su u moje prednje dvorište došla dvojica vojnika Hrvatske vojske. Imali su automatske puške i pištolje. Moj pas počeo je lajati i jedan od tih vojnika, koji je u ruci držao pištolj, uperio ga je u mojeg psa. Zatim ga je preda mnom ubio. Moj pas nije napao niti jednog od njih. Zatim je vojnik koji mi je ubio psa prošao pored mene i ušao u kuću. Drugi vojnik je automatsku pušku uperio meni u prsa. Rekao sam mu da ne treba držati pušku uperenu u mene. Vojnik je rekao da su naša srpska djeca pokrenula rat protiv Hrvatske, te da također pljačkaju i ubijaju. Rekao je i da hrvatski očevi uče svoju djecu da budu dobar primjer drugima. Rekao sam im da ne želim nikakve probleme. Tada u blizini moje kuće nije bilo drugih vojnika. Za to vrijeme je Radoslav s Ljubicom sjedio u mojem dvorištu. Nalazili su se na udaljenosti od otprilike osam metara od mene kad mi je vojnik uperio pušku u prsa. Vojnici nisu ništa rekli Radoslavu i Ljubici.

Vojnik koji je ušao u moju kuću izašao je i kad je to učinio, vojnik koji je držao pušku uperenu u mene napravio je pokret glavom. Izgledalo je kao da mu daje znak da ode u moju garažu. Zatim je vojnik otišao u moju garažu i ona je gotovo odmah počela gorjeti. Krenuo sam spasiti moj motokultivator koji se nalazio u garaži. Vojnici su viknuli da ću se zagrijati ako odem u vatru. To mi je zvučalo kao prijetnja da će me gurnuti u vatru. Uspio sam izvući motokultivator van. Bio je samo neznatno oštećen vatrom. Zatim sam vidio da gori i mojih pet stogova sijena. Čuo sam zvuk motora vozila i pomislio sam da su vojnici otišli i da sam zasad siguran. Vidio sam da gori i moja kuća, kao i moja staja koja se nalazila u blizini stogova sijena. U štali sam imao dvije krave, pa sam otišao ravno do nje kako bih ih pustio na slobodu. Krave sam izveo van i pustio ih.

Nisam mogao ugaziti niti jednu vatru i sve je bilo spaljeno do zemlje. Imao sam i veliki traktor, parkiran kraj stogova sijena. I njega je vatra potpuno spalila. Jedina osoba koja je mogla zapaliti sve te požare bio je onaj što je zapalio vatru u mojoj garaži. Sve sam izgubio u tim požarima i od imovine koja se nalazila u mojoj kući nije ostalo ništa. Moram reći da mi je moj susjed Radoslav, kad sam pokušavao osloboditi krave iz štale, rekao da ne ulazim, jer bih unutra mogao na smrt izgorjeti. Radoslav i ja smo te noći spavali kraj moje kuće koja je gorjela. Za slučaj da se isti vojnici vrate ili da dodu drugi. Radoslav mi je rekao da će ostati sa mnom, jer se bojao da će ga vojnici vidjeti u njegovoj kući i učiniti mu nešto nažao. Ljubica se vratila svojoj kući koja se nalazi nedaleko moje.

Sljedećeg smo jutro Radoslav i ja prošli kroz selo i vidio sam da je u velikoj mjeri spaljeno ukupno deset kuća i staja. Vidio sam staju Slavka Ognjenovića spaljenu do temelja i spaljene strvine tridesetak koza i ovaca. Ne bih znao reći koliko jednih, a koliko drugih. Bila su i dva janjeta koja su lutala u blizini, bili su jako spaljeni i mislim da su oslijepili. Kasnije su uginuli od opekotina. Zatim smo otišli do kuće Rajka Gajice, a on je ubio jedno janje i zatim smo ga mi pojeli. Potom sam se zajedno s Radoslavom Ognjenovićem vratio do ostataka moje kuće, gdje smo opet proveli noć.

Vojnici su u selo dolazili više dana i pljačkali su sve što su pronašli u kućama. Isprva su uzimali sve električne sprave koje su izgledale kao nove, ali su kasnije uzimali sve što je imalo neku vrijednost. Kad su krali, bili su većinom u civilnim automobilima. Vojnici su nosili uniforme Hrvatske vojske s hrvatskim grbom na rukavima. Ponekad su dolazili s velikim kamionima za stoku i u njih tovarili naše ovce i krave, a zatim ih odvozili. Tri ili četiri puta u selo je došla policija u plavim uniformama. Na rukavima im je pisalo policija. Mislim da su bili civilna policija. Dok je policija bila u selu, vojnici nisu dolazili i krali i pljačkali. Rekao sam tim policajcima da nam vojnici pale kuće i pljačkaju nas, a oni su mi rekli da ne mogu učiniti ništa u vezi s vlastitim vojnicima koji od nas krađu. Ta je policija bila iz Šibenika.

Policija me pitala imam li pušku i ja sam im rekao da je moj sin imao lovačku pušku, ali je izgorjela u mojoj kući kad su je zapalili oni vojnici. Pokazao sam im spaljene ostatke puške. Rekao sam im da moj sin ima dozvolu za pušku. Nisu me pitali gdje mi se sin nalazi, a ja im nisam ništa govorio. On je u vrijeme Oluje bio u krajiškoj vojsci, međutim, pobjegao je kao i ostatak krajiške vojske.

supruga i ja imali smo troje djece u braku. Najstarije dijete bio nam je sin Želimir Ognjenović, rođen 1954. Oženio se 1977., ali je ostao živjeti u našem selu. Želimir i

njegova supruga živjeli su s mojom suprugom i sa mnom u našoj kući sve do početka operacije Oluja. Onda je on sa suprugom i dvoje djece otišao 4. kolovoza 1995., kad je pobjegla i većina ljudi iz našeg sela. Moja najstarija kćerka Nena Ognjenović rođena je 1957., udala se 1978. i sa suprugom je živjela u drugoj kući u našem selu. Nena i njena obitelj također su pobjegli od Hrvatske vojske 4. kolovoza 1995. Moja najmlađa kćerka Božena Ognjenović rođena je 1959. i udala se 1981. Nakon udaje preselila je suprugu u obližnje selo. Znam da je i ona pobjegla iz svog sela 4. kolovoza 1995. Nena sada živi u Beogradu, a moj sin i druga kćerka žive u Vojvodini u Srbiji.

Dana 10. kolovoza 1995. ili oko toga dana, došao mi je Uroš Šarić i rekao da je otišao do bunara kraj kuće po vodu i u njemu vidio kako pluta tijelo. Rekao mi je da je to tijelo Danice Šarić. U to vrijeme nismo imali tekuće vode u selu i zabrinuli smo se da će tijelo zagaditi vodu u bunaru. Uroš Šarić, Uroš Ognjenović, Rajko Gajica i ja zatim smo otišli do tog bunara i ja sam vidio tijelo kako pluta na površini vode. Prepoznao sam tijelo Danice Šarić. Privezali smo komad užeta za drvo, a drugi njegov kraj za ljestve koje smo spustili u bunar. Rajko je drugo uže zavezao za drvo, a njegov kraj sebi oko pasa i zatim se ljestvama spustio u bunar. Nas trojica pored bunara držali smo jedan kraj trećeg užeta, dok je Rajko njegov drugi dio zavezao oko tijela Danice Šarić. Uže joj je bilo odmah ispod ruku. Rajko je zatim gurnuo tijelo iz bunara, a mi ostali smo vukli uže zavezano oko tijela. Izvukli smo je iz bunara i plegli na vrata. Tijelo je bilo u potpunosti odjeveno, a budući da smo svi bili muškarci, nismo joj htjeli skinuti odjeću i provjeriti je li imala kakve ozljede. Nosili smo je na vratima i smjestili je pokraj ceste, ispred vrta Uroša Šarića. Nadali smo se da će Crveni križ ili neka druga organizacija vidjeti tijelo i odvesti ga. Pokrili smo tijelo plahtom, ali smo stopala ostavili izložena, kako bi ljudi vidjeli da se ispod nje nalazi tijelo. Dvadeset i četiri sata kasnije tijelo je još uvijek bilo ondje, pa smo ga nas četvorica koji smo Daničino tijelo izvadili iz bunara uzeli i pokopali ga u njezinom vrtu.

Danicu Šarić vidio sam dan prije nego što joj je tijelo pronadeno u bunaru. Bila je u mojoj drugoj kući i pravila je kruh. Premda su mi vojnici zapalili kuću, imao sam još jednu u istom dvorištu, koju nisu zapalili. Toga dana činilo se da je dobro. Danica Šarić nije bila u rodu s Urošem Šarićem.

Dana 14. kolovoza 1995. Uroš Ognjenović došao je u moju kuću i rekao mi da je jedan vojnik ubio dva janjca i da želi da im se odere koža. Zamolio me da odem do njegove kuće i da janjcima oderem kožu. Otišao sam s Urošem i oderao janjce. Vojnik je bio u maskirnoj uniformi s hrvatskim grbom na rukavu. On mi je zatim naredio da ubijem još jedno janje i oderem ga. Zaklao sam još jedno janje i oderao ga. Automobil tog vojnika nije imao nikakve vojne oznake i izgledao je kao civilni. Vojnik mi je rekao da tri oderana janjca stavimo u spremnik automobila, što sam i učinio. Zatim sam se vratio kući. Siguran sam da je bio 14. kolovoza, jer je 15. kolovoza katolički praznik i mislim da su janjce htjeli za slavljenički obrok. Ostali vojnici koji su toga dana bili u selu odvozili su žive janjce.

Sljedećega dana, 15. kolovoza 1995., niti jedan vojnik nije došao u naše selo. Mislim da je to bilo zbog katoličkog praznika. Dana 16. kolovoza 1995. ubio sam jednog svojeg janjca, skuhalo smo ga i nahranili mještane sela. Sljedeća dva dana vojnici su nastavili dolaziti u selo i pljačkati.

Dana 18. kolovoza 1995. bio sam u dvorištu svoje kuće s drugim mještanima sela. Imali smo nešto hrane i završili smo s jelom oko 20.30 sati. Tada su u dvorištu bili sljedeći mještani: ja, Radoslav Ognjenović, moja strina Ljubica Ognjenović i Uroš Ognjenović. Negdje u to vrijeme Uroš Ognjenović je otišao svojoj kući, gdje je trebao pričekati Uroša Šarića. To je bilo zato što je Uroš Šarić znao prespavati u kući Uroša Ognjenovića, jer se bojavao hrvatskih vojnika. Oko 21:00 sat iste noći čuo sam kako neki ljudi dolaze u smjeru moje kuće. Čuo sam glas koji nisam prepoznao, a rekao je vrlo glasno: "Gdje je devetero ljudi iz ovog sela." Činilo se da je to rečeno vrlo ljutito. Nisam čuo nikakav odgovor. Zatim je Uroš Ognjenović ušao u moje dvorište s još dvojicom muškaraca u maskirnim uniformama. Nisam vidio nikakve oznake jer bilo je prilično mračno. Jedan od muškaraca s Urošem bio je visok oko 165 cm, a drugi oko 180 cm. Onaj viši muškarac bio je mršav, a onaj drugi nabit.

03049478

Niži vojnik u rukama je držao automatsku pušku i uperio je u moja prsa. Bio je udaljen od mene manje od metra. Škrgutao je zubima i izgledao vrlo ljut, nazivao nas je četnicima i stalno je govorio: "Zašto ste vi ovdje?" Rekao sam mu: "Rođen sam u ovoj kući i valjda ću ovdje i umrijeti." Rekao sam to zato što je taj čovjek izgledao toliko ljut da sam se pobojavao da će me ubiti. Zatim je onaj viši vojnik rekao: "Ne pucaj, Nedžo." Zatim sam čuo pucanj i vjerojatno sam izgubio svijest. Ne znam tko je pucao. Mislim da sam se probudio otprilike sat i pol kasnije. Čuo sam kako me Radoslav Ognjenović doziva po imenu. Zatim sam vidio da leži vrlo blizu mene, u dvorištu moje kuće. Radoslav mi je rekao da me dozivao nebrojeno puta. Osjećao sam jaku bol s desne strane glave, a s lijeve strane lica imao sam ogrebotine, pored oka i na obrazu. Mislim da su mi rane s lijeve strane lica nastale od pada na zemlju. Imao sam i slomljen desni palac, na kojem je kasnije otpao nokat. Mislim da mi je netko vjerojatno nagazio na palac.

Kad sam se probudio, dvorištu nije bilo vojnika, a nije više bilo niti drugih mještana sela. Radoslav Ognjenović mi je rekao da ne može ustati i zamolio me da mu pomognem. Nisam dobro vidio jer sam još uvijek bio ošamućen. Ušao sam u moju kuću i zalio lice vodom da bih se razbudio. Potom sam otišao natrag u dvorište i pomogao Radoslavu da stane na noge. Zatim sam ga uveo u kuću, zapalio svijeću i tada sam vidio kako mu iz gornjeg dijela desne ruke strši kost. To sam vidio nakon što sam mu skinuo košulju. Istrgao sam nešto tkanine i pokušao mu povezati ruku oko rane. Radoslav mi je rekao da je rana od metka i da je niži vojnik pucao u njega. Rekao je da misli kako je dobio udarac nogom u trbuh i dok je on ležao na zemlji, u njega je pucao niži vojnik. Zavezao sam mu komad tkanine oko zgloba i privezao ga iza glave. To mu je trebalo pridržavati ruku.

Mjesec je prilično svjetlio i odlučio sam pokušati pronaći Uroša Ognjenovića, Radoslava sam ostavio da sjedi na kauču. Išao sam prema kući Uroša Ognjenovića, koja se nalazila dvjesto metara od moje kuće. Išao sam i nisam vidio nikog drugog. Otvorio sam vrata njegovog dvorišta i odmah ugledao dva tijela u dvorištu, s unutrašnje strane vratiju. Pri mjeseci sam vidio tijela Uroša Ognjenovića i Uroša Šarića. Obojica su ležala na lijevom boku. Oko njihovih tijela bilo je puno krvi. Nježno sam im gurnuo tijela čizmom kako bih provjerio jesu li mrtvi. Bio sam siguran da su mrtvi. Zatim sam otišao do kuće Rajka Gajice i pokucao na njegova vrata. Upitao me što hoću u to doba noći, a ja sam mu rekao da su ubijeni Uroš Ognjenović i Uroš Šarić.

Rekao sam mu da se nalaze u dvorištu Uroša Ognjenovića. Rajko je rekao da mu je drago što me vidi. Budući da je čuo pucnjeve iz smjera moje kuće. Rekao je da je pucnjavu čuo ranije te večeri u dva navrata, u razmaku od otprilike pola sata. Zatim mi je rakijom očistio ranu s desne strane glave. Također je stavio krpeni povež na ranu. Potom sam se vratio kući. Radoslav je još uvijek bio na kauču i drijemao. Ujutro sam Radoslavu rekao što se dogodilo Urošu Ognjenoviću i Urošu Šariću.

03049479

Stiglo je jutro 19. kolovoza 1995. i ja sam odlučio prekriti tijela u dvorištu Uroša Ognjenovića. Uzeo sam komad plastične prekrivke kojom sam znao pokrивati traktor i otišao prekriti tijela i potjerati svinje. Vidio sam veliku rupu ispod podbratka Uroša Ognjenovića, a nije imao gornjeg dijela glave. Na zemlji pored njegovog tijela bilo je mnogo krvi i mozga. Nisam vidio nikakvu ranu na Urošu Šariću, ali nisam previše niti gledao. Zatim sam oba tijela prekrivio plastikom i pričvrstio je komadom drveta. Vratio sam se u kuću, gdje sam vidio niz rupa od metaka na betonu u dvorištu. Našao sam pet ili šest čahura od automatske puške. Dvije čahure sam sačuvao u rupi, u betonskom zidiću pored moje kuće. Ako je potrebno, mogu predati te čahure.

Odlučio sam policiji prijaviti mrtva tijela. Biciklom sam otišao u selo Đevrske, ali nisam mogao naći policiju. Sve što sam u tom selu vidio bili su vojnici u uniformama Hrvatske vojske koji su pljačkali kuće. Upitao sam ih ima li policije u blizini. Rekli su mi da policije nema. Zatim sam se vratio u svoje selo. Otišao sam u svoju kuću, a Radoslav mi je rekao da je Rajko Gajica otišao u Bratiškovce pronaći policiju i prijaviti im mrtva tijela. Rajko Gajica se vratio u selo otprilike godinu dana kasnije.

Dana 20. kolovoza 1995. bijelo vozilo nalik džipu stiglo je u selo, a imalo je crveni križ s obje strane i sprijeda. Dozvao sam ljude u vozilu i oni su se zaustavili. Bilo ih je dvoje čije državljanstvo ne znam i prevodilac. Rekao sam im za tijela, a zatim sam ih odveo da ih vide. Oni su snimili tijela. Tim ljudima sam dao svoje ime i opisao što se dogodilo meni i drugim ljudima u selu. Dali su mi nekakav prašak koji sam stavio na ranu na glavi. Oni nisu odnijeli tijela, nego su ih ponovno prekrili plastikom. Odlazio sam dva puta dnevno provjeriti tijela i otjerati životinje. Tijela su počela jako zaudarati i raspadati se. Bilo je vruće i brzo su se raspadala.

Dana 24. kolovoza 1995., provjerio sam tijela neposredno prije sumraka. Još uvijek su bila u dvorištu, u istom položaju. Vratio sam se kako bih provjerio sljedećeg jutra, ali ih nije bilo. Na zemlji su se nalazile nekakve kirurške rukavice i jedna veća gumena rukavica. Rukavice su bile u blizini mjesta na kojem su ležala tijela.

Vojnici su u selo još uvijek dolazili svakog dana i pljačkali, a spaljene su još neke kuće. U Kaknju je ukupno spaljeno devetnaest staja i dvadeset i tri kuće. Ostali mještani sela počeli su odlaziti jer su se bojali. Neke je pokupila rodbina, a ostali su odlazili sami u susjedna sela. Na kraju smo u selu ostali ja, moja strina Ljubica Ognjenović i Vojin Šarić.

Dana 26. kolovoza 1995. bratić moje supruge je stigao u selo u posuđenom automobilu i odveo mene i moju strinu u Knin. Odveo me u bolnicu u posjet supruzi. Zatim sam sa svojom strinom otišao u UN-ovu bazu. Bratić moje supruge vratio se kući u Šibenik. Mene su u bazi registrirali i ostao sam ondje sve do odlaska konvojem 15. rujna 1995. Taj konvoj je pod pratnjom UN-a otišao u Sremsku Mitrovicu, koja se nalazi u Srbiji. Ondje sam ostao samo jednu noć. Sljedećeg me dana neki rodak odveo u Sombor. Ondje sam ostao do rujna 1997., kad sam se sa

suprugom vratio u rodno selo Kakanj. Moja supruga otišla je u Sombor istim konvojem kad i ja, ali nismo putovali istim autobusom.

Kad sam se vratio u selo, vidio sam da je moja spaljena kuća još uvijek ista. Sada živim u kući koju Hrvatska vojska nije zapalila. Također sam primijetio da je nekoliko kuća i staja spaljeno nakon mog odlaska 26. kolovoza 1995. Po mojoj procjeni, prije mene vratilo se približno petnaest ljudi iz sela. Također mi je rečeno da je Vojin Šarić pronađen mrtav u istom bunaru u kojem je pronađena Danica. Nakon što sam otišao s Ljubicom, Vojin je bio jedini koji je ostao u selu. Vojin je inzistirao na ostanku u selu i znam da mu je sin rekao da će ga redovito posjećivati.

03049480

U vrijeme Oluje oko dvadeset i petoro muškaraca iz mog sela bilo je u krajiškoj vojsci. Svi oni otišli su iz sela prije dolaska Hrvatske vojske.

Još uvijek imam ožiljak s desne strane glave, gdje sam ozlijeđen 18. kolovoza 1995., ali palac mi je zaliječen. Trenutno sam zdrav i osjećam se dovoljno dobro da bih putovao u Haag i iznio ove dokaze. Spreman sam otići i na sudu reći ono što sam rekao vama.

/parafirano/

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na hrvatskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svojem znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se ona može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriju bivše Jugoslavije od 1991., kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 24. 1. 1999.

POTVRDA PREVODITELJA

Ja, Andrea Čačić, prevoditeljica, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalificirana i ovlaštena od strane Tajništva Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriju bivše Jugoslavije od 1991., da prevodim s hrvatskog na engleski jezik, kao i s engleskog na hrvatski jezik.
- 2) Mirko Ognjenović mi je dao do znanja da govori i razumije hrvatski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu usmeno sam prevela s engleskog na hrvatski jezik u prisutnosti Mirka Ognjenovića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Mirko Ognjenović je potvrdio da su, po njegovu znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Datum: 24. 1. 1999.

Potpis: /potpisano/